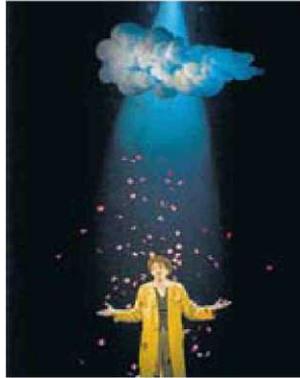

TEATRE

Llàcer aconsegueix una molt bona transformació del clàssic. D.RUANO

Una vitalista adaptació de Shakespeare al musical

Crítica

SANTI FONDEVILA
BARCELONA

'Molt soroll per no res' TNC 16 D'OCTUBRE

L'empresa tenia risc i és cert que Àngel Llàcer i el seu brillant equip se'n surten excel·lentment. La transformació de la comèdia de Shakespeare *Molt soroll per no res* en musical que mira l'època daurada del gènere als Estats Units amb cançons de Cole Porter, Irving Berlin i Herb Brown serà ben segur l'espectacle més popular de la temporada del TNC.

L'adaptació respecta en gran mesura el text original en una esplèndida traducció de Salvador Oliva i hi encabeix amb habilitat les cançons, manipulades més que traduïdes, per Marc Artigau i Manu Guix perquè s'acomodin a l'esdevenir de l'obra. Sembla que Llàcer ha seguit les passes de Kenneth Branagh quan va convertir en pel·lícula musical una altra comèdia del gran bard, *Treballs d'amor perdut*, curiosament, també amb músiques de Porter. Però el director de *Geronimo Stilton* i *El petit príncep* no es preocupa de les subtilitats del llenguatge i aposta al cent per cent pel ritme, l'humor i la desmesura en una posada en escena energètica, vistosa (gran treball escenogràfic de Sebastià Brosa i de vestuari de Míriam Compte). Resulta entretinguda i divertida per a tots els públics i fa volar les dues hores i mitja de representació. Gran nivell interpretatiu en una companyia jove i molt ben cohesionada tot i que no totes les veus assoleixen els registres necessaris. David Verdaguer compon un Benedicte descaradament pallasso de gran eficàcia i no menys eficaç és la transmutació de Dogberry i els guàrdies en un quartet que homenatja sense amagar-se'n als Germans Marx, els reis de la festa a la segona part. En fi, *Molt soroll...* per a passar-ho bé. ■